

uden vanskelige Grunde, saa ligger det i Sagens Natur, at en Gavn paa dette Sted vil komme til at hjælpe Ringkøbing By i denne Henseende. Med Hensyn til Betydningen af, at Udløbsforholdene fra selve Fjorden ofte ere mangelfulde — sidste Sommer var den næsten tilluftet — saa følger det af sig selv, at disse Fjorde ofte maa blive aldeles oversyldte med Vand, og de mellemiggende lave Strækninger, hvor der er temmeligt stort Kørstær, lide stærkt derunder. Man udtaler da Haabet om, at Vandstanden ved en saadan Forbindelse med Havet vilde synke i en saadan Grad, at der vilde indvindes adskillige Tusinde Tdr. Vand, der vilde blive saa tørre, at de kunde benyttes som gode Enge. Det er klogt nok af dem, at de saa samtidig sige til os, at Staten ogsaa vilde kunne faa Gavn deraf, thi Tipperne, der ligge derude, og som vi have nogen Indtægt af, ville ogsaa derved forbedres i en betydelig Grad. Af disse Grunde har Udvalget forment, at det var rigtigst at henvise dette Andragende til Ministerens Undersøgelse. Dette vil sige, at man tænker sig, at efter at denne Plan, som maaste ikke er tilstrækkelig bekendt, er bleven undersøgt, man da virkelig gaar til en Forhandling med Byraadet om at faa en saadan Undersøgelse i Stand.

Det næste Andragende vedrørende Indenrigsministeriet findes i Betænkningen under Nr. 65. Det er fra 8 Ejere af de tidligere slesvigiske Bloutalsjorder, som nu ere indlemmede i Ribe Amt, om, at der maa blive nedsat en Kommission til Undersøgelse af det formentlig uretsfærdige i disse Jorders Betsatning. Dette Andragende foreslaar Udvalget henvist til Ministerens Undersøgelse. Et lignende Andragende forelaa i Fjor, da gjorde Udvalget ingen Indstilling. Naar dette sker i Aar, er det ikke, fordi man erkender, at disse Fjold ere forulempede ved Loven af 1867, hvorved disse Forhold ordnedes, men nærmest for at give Ministeren, efter en Undersøgelse af Forholdene, Lejlighed til at affatte et Svar, der er saa fuldt ud begrundet, at man muligvis derved kunde blive fri i Fremtiden for at faa dette Andragende her i Tinget. — Endelig kommer jeg til Andragendet Nr. 67 i Betænkningen fra Gaardejer S. P. Nissen af Billebøl om, at der maa foranlediges afholdt en Takstation til Bedømmelse af det Tab, han mener at have lidt ved Landgrænsens Afspærring i Anledning af Koleræen, og jeg skal i denne Forbindelse nævne Andragendet Nr. 10 fra S. Dall af Heils ogsaa om Ertatning i Anledning af Landgrænsens Afspærring i Anledning af smitsomme Syg-

domme blandt Husdyrene. Udvalget mener ikke, at disse Fjold have noget Nætskrav i saa Henseende. Over for alle dem af disse Fjold, der have erhvervet deres Ejendom siden 1864, det være sig enten ved Køb eller ved Arv, mener man i det hele ikke, at der er noget at varetage fra Statens Side i disse Henseender. Derimod har man ment, at Billighed maaste kunde tale for, at til dem, der som Ejere i 1864 fik deres Ejendomme delte ved Landegrænsen, kunde der muligvis tages Hensyn. Da man nu ikke ved, hvor mange det er, altsaa ikke kan overstue de finansielle Beløb, som der eventuelt maa medgaa, foreslaar Udvalget dette Andragende henvist til Ministerens Undersøgelse, og denne Undersøgelse skulde da bestaa i at faa oplyst, hvor mange Ejere langs Landegrænsen, der som Ejere i 1864 fik deres Ejendomme delte ved Landegrænsens Afstiftning. Da der ikke er flere Andragender, Indenrigsministeriet vedrørende, skal jeg hermed anbefale, at Indstillingerne under Nr. 4, 8 og 9 vedtages af Tinget.

Bilshme: Det er i Anledning af Vædringsforslaget under Nr. 3 uden for Betænkningen, at jeg tager Ordet. Dette Vædringsforslag henviser til Betænkningens Nr. 16 og angaar et Andragende fra Seminarieelev Christen Christensen, der søger om Hjælp som Invalid. Vrede Medlemmer vilde have hørt af den ærede Ordfører for lidt siden, at han sagde, at med Hensyn til dette Andragende har man ment, at man ikke kunde henvise det, fordi det næppe vilde blive gennemført efter Finansministerens gentagne Afslag, men ved Forhandling med Kultusministeren har man opnaaet Tilsgagn fra denne om, at der vil blive givet denne Seminarieelev en Understøttelse, saa længe han er ved Seminariet. Jeg har allerede haft Ordet og bragt min Tak, saa vel til Kultusministeren for dette Tilsgagn som til Ordføreren for Finansudvalget, fordi dette har udvirket en saadan Støtte for denne Mand. Jeg er saa meget mere taknemlig for dette Tilsgagn og denne underhaands Indstilling fra Finansudvalget til Kultusministeren, som der deri ligger en Anerkendelse af, at man ønsker efterhaanden at kunne komme til en anden Anvendelse af Invalideloven af 1ste Marts 1889. Jeg har jo allerede tidligere, nu i 3 Aar, søgt ved Vædringsforslag til disse Indstillinger fra Finansudvalget, at fremfalde en anden Opfattelse af de gældende Bestemmelser for Invalideforsørgelse. Jeg har ikke været heldig i saa Henseende, men jeg har ogsaa hver Gang udtalt, at jeg kunde godt forstaa,